

FÜZESI MAGDA

SZEMÉLYES

Szikrázó nap ragyog felettünk itt Kolozsvárt, otthon Nagyberegen, és nyilván minden magyar ember fővárosában, Budapesten is. Örülöm kellene, mert végre itt a nyár, búfelejtőnek, feltöltődésnek. Mégsem tudok örülni, mert eszembe jutnak azok a kedves emberek, akiket már nem takar be Isten szép napja, mert örökre búcsút mondtak az élőknek. A Dsida-házat, ahol élek, belengi a Pannon-derű költőjének emléke. Próbálok úgy élni, ahogy *Tíz parancsolat* című versében megfogalmazta: „*Orrodba édes illatot gyűjts, / szívedbe békét és mosolygást, / szemedbe fényt, hogy az utolsó / napon is tudj örülni folyvást / s eképpen szólj csak és ne mondj mást: / köszönöm, hogy tápláltatok / hús, alma, búza, lencse, borsó! / Amint jó volt hozzám a bölcső, / tudom, hogy jó lesz a koporsó*”.

Dsidára gondolok, és Zsuzsa nénire gondolok. Erdélyi Zsuzsannára, aki olyan elegánsan távozott ebből az árnyékvilágból, mint kevesen. Nem engedte, hogy fájjon a hiánya, most is úgy van előttem, mintha csak visszavonult volna egy kis időre, hogy törekeny, de mégis nagyasszonyt formázó alakja újra betöltse a teret a Doktorok Kollégiumának valamelyik rendezvényén, vagy bárhol másutt, amikor leült közénk. Jó volt vele beszélgetni. Késői kolozsváriságom okán elmondta, hogy ő ugyan Komáromban született, de Kolozsváron fogant, és a Kincses várost is a magáénak tudja. Születésnapj köszöntőmet, amelyet közös ismerősünk által juttattam el hozzá, örömmel fogadta.

BALLADÁSAN

(SZÜLETÉSNAPI KÖSZÖNTŐ ERDÉLYI ZSUZSANNÁNAK)

*Elindula hajdan Erdélyi Zsuzsánna,
Bé- és békeríteni a szent imaszókat.
Bé- és békeríteni, bokrétába kötni,
Szép Szűzmáriának kötényébe tenni.*

*Méne-mendegéle, egy faluhoz ére,
Ottan feltalálta a vak öregasszonyt,
Kinek homlokára barna jegy volt írva.*

*Amaz öregasszony előadta néki a szent imaszókat.
Keresve sem értik, találva sem értik,
A világnak hosszát mégis avval mérik.*

*Akkor felserkene Erdélyi Zsuzsánna,
Összeszedegette a szent imaszókat.
Összeszedegette, csokorba kötötte,
Szép Szűzmáriának kötényébe tette.*

Kolozsvár, 2013. január 5-én

Hamarosan megérkezett Zsuzsa néni válasza.

Édes Magdám, Emília eljuttatta hozzám írt versedet, amelynek stílusa, ha nem is teszed hozzá, hogy „balladásan”, azonnal a lényegre utal: vagyis a költemény maga egy archaikus ballada. Meghatódva fogom kezembem a verset, amelyhez hasonlót talán csak Nagy Gazsi írt „Ment valaki hegyen át” címmel. Köszönöm, hogy ilyen avatottan szóltál hozzám, és ezt ebben az emelkedett, mégis archaizáló stílusban fejezted ki.

Sajnálom, hogy zord orvosaim nem engedtek elmenni az MMA-ban rendezett születésnap köszöntésemre. Valójában nagy gondot okoztak ezzel, mert már előzőleg is több jelzést kaptam a határokon túlról is érkező kollégákról. Képzelheted, hogy mennyire nehezen „engedelmeskedtem” a józan ész szavának, de nem volt mit tennem. Egész délután lélekben Veletek voltam és magam előtt láttam mindazt, ami történik. Nem tudom megállni, hogy jómagam is a népköltészet hangján válaszoljak köszöntő szavaidra. Ezt 1965. október 23-án írtam, egyik Vas-megyei utam előtti este:

*„Ha kérdik, hol vagyok,
Mondd, hogy Vasban vagyok,
Dombos Vas-megyében
Népzeneét kutatok.*

*Népzeneét kutatok,
Öreget faggatok,
Öreget, fiatal
Dal után indítok.*

*Dal után indítok,
Lelkeket mozgatok,
Hogy múltját ismerje,
Ezért barangolok.”*

Ez messze nem éri el a Te költői színtedet, de talán érzékelteti, hogy az ember milyen mértékben kerül vizsgált anyaga hatása alá. Nagy szeretettel köszönöm meg még egyszer figyelmedet, s az azt kifejező alkotásodat. Ha már nem tudtam személyesen, ezúton kívánok Neked erőt, egészséget, boldog újlesztendőt, s mielőbbi viszontlátást! Ölel Zsuzsa néni

Nem szokásom közreadni személyes leveleket, ezúttal is csak azért teszem, mert Zsuzsa néni megtisztelt azzal, hogy elküldte nekem egy saját versét, amely, úgy vélem, eddig nem látott napvilágot. Egy villanás csupán, de talán megmutat valamit a néprajzkutató Erdélyi Zsuzsanna kevésbé ismert lírai énjéből.

Kolozsvár, 2015 júliusában

